

poslední aktualizace:

17. 7. 2026

Le Pen: soudní verdikt a boj o Elysejský palác

Případ Marine Le Pen není důležitý jen proto, že jde o jednu z nejznámějších političek evropské krajní pravice. Důležitý je hlavně proto, že se v něm protnulý tři věci najednou, totiž dlouhé vyšetřování hospodaření jejího tábora, otázka trestní odpovědnosti vrcholného politika a možnost, že soud fakticky přepíše prezidentské volby ve Francii. Když byla Le Pen na jaře 2025 **souzena**, nebyla marginální figurou, ale političkou, která byla široce považována za **jednu z hlavních favoritek prezidentských voleb 2027**.

Samotná **kauza je přitom starší**, než se dnes často připomíná. Pařížský odvolací soud ve svém komuniké z 7. července 2026 **uvedl**, že podezření vzniklo po informacích zveřejněných v tisku a že už v březnu 2015 tehdejší předseda Evropského parlamentu upozornil na možné zneužití prostředků určených na asistenty europoslanců Front national (tehdejší název; dnešní Národní sdružení). Jádrem případu bylo **podezření**, že lidé placení z evropských peněz ve skutečnosti nepracovali pro činnost europoslanců,

ale pro domácí stranický aparát. Odvolací soud v červenci 2026 mluvil o 28 uznaných smlouvách, o systému fungujícím déle než jedenáct let a o škodě 2,8 milionu eur vůči Evropskému parlamentu.

Právě tady je důležité pochopit, proč případ politicky explodoval. Nešlo o jednorázové selhání nebo účetní chybu, ale o spor o to, zda Národní sdružení dlouhodobě financovalo část svého fungování **penězi, které měly sloužit úplně jinému účelu**. Když prokuratura v listopadu 2024 navrhla pro Le Pen pětiletý zákaz výkonu veřejné funkce, vězení a pokutu, změnila se kauza z nepříjemného trestního řízení v přímý boj o to, zda Le Pen vůbec **bude smět vstoupit do prezidentského klání**. Agentura Reuters **tehdy připomínala**, že proces přichází téměř deset let po začátku vyšetřování a v okamžiku, kdy se Národní sdružení snažilo dál vylepšovat svou image před volbami, v nichž mnoho pozorovatelů vidělo její největší šanci na Elysejský palác.

Napětí ještě zvýšilo **rozhodnutí** francouzské Ústavní rady z 28. března 2025, podle něhož mohou být zákazy výkonu veřejné funkce u politiků za určitých okolností vykonatelné okamžitě i v době, kdy ještě běží odvolání. Tři dny na to, 31. března 2025, pařížský soud Le Pen **uznal vinou ze zneužití prostředků Evropského parlamentu** a uložil jí čtyři roky vězení, z toho dva roky podmíněně, pokutu 100 tisíc eur a pětiletý zákaz kandidovat do veřejných funkcí s okamžitou platností. V politickém překladu to znamenalo, že pokud by vyšší soud rozsudek zásadně nezměnil, Le Pen by z boje o prezidentství vypadla ještě před tím, než by došlo na definitivní právní tečku.

To byl také moment, kdy se případ přelil z právní sféry do veřejného konfliktu o povahu francouzské demokracie. Le Pen a její spojenci začali mluvit o zásahu soudů do politické soutěže, zatímco její odpůrci tvrdili, že se pouze konečně ukázalo, že pravidla platí i pro ty nejsilnější. Už 1. dubna 2025 odvolací soud **oznámil**, že o případu chce rozhodnout v létě 2026, tedy ještě před prezidentskými volbami, aby právní nejistota netrvala až do roku 2027. O několik dní později Le Pen na velkém pařížském shromáždění obvinila justici z politického zásahu a Reuters tehdy **psal** jak o tisících příznivců v ulicích, tak o protidemonstracích a o průzkumech, podle nichž většina Francouzů verdikt spíše schvalovala.

Jenže právě v tom se objevila slabina její obrany. Případ totiž nebyl postaven na nějakém neurčitém morálním selhání, ale na otázce, zda peníze určené pro asistenty europoslanců financovaly domácí stranu. Le Monde po březnovém rozsudku **připomněl**, že soud v první instanci zdůraznil centrální roli Le Pen v systému, který podle obžaloby využíval evropské prostředky na úkoly bez vztahu k práci v Evropském parlamentu. Zároveň se ukázalo, jak moc je celé Národní sdružení **navázané na jednu osobu**. Jestliže předtím strana mohla hrát na dvojí kartu a současně stavět zkušenu Le Pen i mladšího, mediálně obratného Jordana Bardella, po březnu 2025 začalo být zřejmé, že Bardella je hlavně plán B pro případ, že soud Le Pen definitivně odstaví.

Když v lednu 2026 začal odvolací proces, bylo patrné, že Le Pen nechce jen mobilizovat politické jádro, ale i přesvědčit soud, že v daném systému **chyběl trestní úmysl**. Le Monde **tehdy psal**, že se po návratu k soudu snaží obhajobu stavět méně na čelním útoku proti institucím a více na argumentu, že pravidla Evropského parlamentu byla nejasná a že celý aparát fungoval v prostředí dlouhodobého zmatku. Ještě zřetelněji to ukázalo únorové **shrnutí** Le Monde, podle něhož Le Pen během odvolacího řízení změnila strategii a připustila možnost, že mohlo dojít k pochybení, aniž by přijala výklad, že šlo o vědomě organizovaný podvod.

Ani to ale neznamenal, že by si byla jistá úspěchem. Agentura Reuters při závěru odvolacího procesu **připomínala**, že státní zástupci sice v únoru 2026 znovu požadovali pětiletý zákaz výkonu veřejné funkce, ale už netrvali na tom, aby měl automaticky okamžitý účinek i bez ohledu na další případné dovolání. To byla zdánlivě technická, avšak ve skutečnosti zásadní změna, jelikož otevřela **prostor pro kompromisní rozhodnutí**, v němž by soud potvrdil vinu, ale nepřevzal plnou odpovědnost za vyřazení Le Pen z voleb. Verdikt byl naplánován na 7. července 2026, tedy v čase, který stále dával prostor případné další právní bitvě ještě před prezidentským rokem.

Před vyhlášením odvolacího rozsudku bylo tedy zřejmé, že jde o zásadní politický okamžik. Agentura Reuters 2. července 2026 **informovala**, že **pokud Le Pen neuspěje, kandidátem Národního sdružení by se stal Jordan Bardella**. I Český rozhlas tehdy **připomínal**, že sama Le Pen naznačovala, že pokud by musela nosit elektronický náramek, kandidovat nebude, a že v takovém případě by jako „korunní princ“ nastoupil právě Bardella. Samotná nejistota byla pro Národní sdružení problémem. Strana nevěděla, zda má připravovat kampaň pro političku se zvuchým jménem, ale těžkou právní zátěží, nebo pro náhradníka bez soudní minulosti, ale zároveň méně prověřeného v prezidentském souboji.

Verdikt z 7. července 2026 proto působil jako klasické soudní „ano, ale“. Pařížský odvolací soud **potvrdil** vinu Le Pen i dalších obžalovaných a znovu popsals mechanismus, v němž byli lidé placeni z peněz Evropského parlamentu, ačkoli ve skutečnosti pracovali pro národní stranu. Zároveň jí ale snížil trest na tři roky vězení, z toho dva roky podmíněně, jeden rok domácí detence s elektronickým dohledem, pokutu 100 tisíc eur a zákaz kandidovat na 45 měsíců, z toho 30 měsíců podmíněně. Soud navíc výslovně napsal, že výkon této sankce od 31. března 2025 už částečně napravit zásah do principu veřejné poctivosti a že ignorování této skutečnosti by nepřiměřeně zasáhlo do svobody kandidatury a svobody volby voliče.

Právě tenhle detail změnil celou politickou mapu. Česká televize hned po verdiktu **vystihla paradox, že Le Pen je vinna, ale po zkrácení zákazu může znovu usilovat o Elysejský palác.** Odvolací soud jí cestu do voleb otevřel, zároveň jí však uložil elektronický náramek a trest, který může kampaň výrazně ztížit. Jinými slovy, odvolací soud Le Pen neosvobodil, ale zároveň nechtěl nést plnou politickou tíhu rozhodnutí, které by Francii připravilo o jednu z největších kandidátek na vítězství ještě před hlasováním. To je možná nejdůležitější charakteristika červencového verdiktu. Po právní stránce potvrdil tvrdou vinu, po politické stránce ale zvolil opatrnější cestu.

Le Pen reagovala okamžitě. Ještě v den rozsudku **oznámila, že v prezidentských volbách 2027 kandidovat bude,** a že se proti zbývajícím částem verdiktu obrátí ke kasačnímu soudu. Tím se případ dostal do nové fáze. Už nešlo o jednoduchou otázku „smí, nebo nesmí kandidovat“, ale o mnohem záladnější problém. Tedy, že politička smí kandidovat teď, ale neví se, za jakých právních podmínek do voleb skutečně dojde. Takle dvojznačnost je pro francouzskou politiku velmi nezvyklá. Kandidátka na prezidentku je tudíž současně právně oslabena i fakticky zachráněna.

To je důležité i proto, že kasační soud ve Francii nefunguje jako třetí běžná instance, která znovu váží důkazy a přepisuje skutkový příběh. The Guardian po červencovém verdiktu **připomněl,** že kasační soud posuzuje hlavně to, zda nižší soudy správně použily právo a dodržely proces, nikoli to, jaký „příběh“ si o případu udělají znovu od začátku. Zároveň platí, že dovolání odkládá výkon části trestu, takže Le Pen teď **nemůže** během kampaně okamžitě nastoupit domácí detenci s elektronickým dohledem. Na osobní rovině se navíc obrátil i její vlastní postoj. Le Pen ještě před verdiktem naznačovala, že s elektronickým dohledem kandidovat nechce, po rozsudku ale kandidaturu potvrdila a sází na to, že dovolání výkon této části trestu odloží. To ukazuje, že pro ni už nejde jen o obhajobu před soudem, ale o tvrdou strategickou volbu. Raději unese obraz odsouzené kandidátky, než aby prezidentský závod bez boje přenechala Bardellovi.

Jenže tím **právní nejistota nekončí,** spíš se přesouvá blíž k volbám. Agentura Reuters 8. července **informovala,** že kasační soud počítá s možností rozhodnout o jejím dovolání nejpozději začátkem dubna 2027, tedy ještě před prezidentským hlasováním. To může na první pohled působit jako dobrá zpráva pro právní jistotu, ve skutečnosti to ale znamená, že klíčový verdikt může padnout až v nejcitlivější fázi kampaně. Jelikož první kolo prezidentských voleb má **proběhnout** 18. dubna 2027 a druhé 2. května 2027, může se soudní rozhodnutí promítnout do kampaně jen několik dnů před hlasováním.

Politicky je přitom podstatné, že odsouzení Le Pen její šance zatím nezlomilo. Agentura Reuters **uvěřejnila** dva průzkumy, které i po potvrzení viny ukazovaly Le Pen jako **vedoucí kandidátku prvního kola** a zároveň jako političku schopnou vyhrát i kolo druhé. V jednom z těchto průzkumů jí Ifop přisuzoval v prvním kole 36 procent, což bylo dokonce více než v některých předchozích měřeních. Současně však stejný zdroj upozorňoval, že sedm z deseti dotázaných nevěří jejímu tvrzení o nevině a že ani uvnitř vlastního elektorátu není situace zcela bez trhlin, protože část příznivců Národního sdružení by stále raději viděla v čele kampaně Bardellu.

V tom je ostatně největší proměna celé situace. Ještě na jaře 2025 se zdálo, že soud může Le Pen z voleb jednoduše vyřadit. V červenci 2026 už platí něco složitějšího. Může kandidovat, ale jako politička s dvěma potvrzenými rozsudky, s hrozbou dalšího zásahu těsně před hlasováním a s kampaní, kterou budou odpůrci stavět na jednoduchém heslu, že je odsouzená za zneužití veřejných peněz. Zároveň sama Le Pen **sází** na opačný výklad a snaží se případ přeměnit v důkaz, že „systém“ se jí bojí a že jí chce zavřít cestu k moci soudní cestou. To je politicky silné, protože její voliči už dávno nereagují jen na samotný obsah rozsudku, ale i na příběh, který si kolem něj vytvoří.

A právě tady leží skutečný význam celé kauzy. Marine Le Pen dnes není politička, kterou by soudy „vymazaly“ z volební mapy. Zároveň ale už není ani kandidátka, která by šla do kampaně jako běžná favoritka s čistým startem. Je odsouzená dvěma soudy, ale stále volitelná. Může kandidovat, ale neví, zda jí několik měsíců před hlasováním nebo dokonce během kampaně nespadne na stůl další zásadní rozhodnutí. A Francie se tak ocitla v mimořádně neobvyklé situaci. Jeden z nejdůležitějších politických zápasů země už neurčuje jen síla stran, nálada voličů a kvalita kandidátů, ale i to, **jak rychle a jakým způsobem definitivně promluví justice.**